

"JOTSIKI ALHAINEN!"

JÄEROVA
SOSKA
KULHAS

"A co máme dělat?!" zavolal C.

"Pište básně!" volal Magor,...

Egon Bondy, Afghanistan

Přátelé,

po zemi běhá mnoho lidí, zatím mnohem víc než v legendárním A. Řada z nich má potřebu či chuť něco napsat, sem tam někdo píše. Pro sebe, pro dva, tři kamarády, jsou i lidé, kteří se považují za básníky a básníky třeba nejsou zrovna tak jako jsou skromní básníci, kteří své básně číst nikomu nedávají. Rádi bychom tímto občasníkem a jednou snad časopisem dali prostor pro konfrontaci této tvorby. Chceme dávat šanci i těm básníkům, kteří by třeba sítím renomovaných kritiků neprošli.

Dejme tomu, že nevydáváme básně, ale sdělení různých lidí, pro které se stalo psaní ventilem pocitů, a kteří se tímto způsobem snaží prorazit barieru světa, který je obklopuje.

Nebudeme proto dělat "censuru" v tom smyslu, toto je dobré-toto ne. Ani se k tomu necítíme povolání.

Rádi přijmeme pomoc při vytváření dalších čísel. Vítáme jak příspěvky, tak i polemiku o obsahu časopisu i jednotlivých prací.

Cesta k nám je jednoduchá, opačná té, jak se k vám náš časopis dostal. Uznáváme, že toto číslo je chudé, ale jak budou vypadat další, záleží vlastně i na vás.

OBSAH

<u>J.V.SAUDEK</u>	-	vybráno ze sbírky TĚŽKÁ ZTRÁTA PAMĚTI	1.str.
<u>M.AUEROVÁ</u>	-	básně z Podřipska	9.str.
<u>TOM TAUSCHNER</u>	-		14.str.
<u>MARTIN SOŠKA</u>	-	vybráno ze Štětského Almanachu	16.str.
<u>KULHAS</u>	-		18.str.
<u>LUDEK MARKS BUKOVSKÍ</u>	-	vybráno ze sbírky PODZEMNÍ PRAMENY	20.str.
<u>J.KÁMEN</u>	-	vybráno ze sbírky VÍTAH DO NEBE	25.str.
<u>MAZAL</u>	-	básně	31.str.
<u>ÚSTÍ - PETR KREIBICH</u>	-	vybráno ze sbírky SEVER	35 str.

J.V.SAUDEK

vybráno ze sbírky

TĚŽKÁ ZTRÁTA PAMĚTI

aneb

24 kapitol čtyřadvacetiměsíční vlastenecké služby

Kapitola I

Svět je střetštěné divadlo
které sídlí ve svém skleněném
paláci
je přesto tolik podobno Jesuitskému
klášteru
stopadesát cestujících
najeďnou zestárne o hodinu
a už nadosmrť nesplatí
tento letecký nedoplatek
Jednou ti koupím Bejrut
bude-li to to snad k něčemu
a ty mi za odměnu
převyprávíš Tisíc a jednu noc
v odlehleém koutě letištní haly
Ale zatím si sám hladím ramena
štíhlými prsty, jež mi připomněly tvé
a pozoruji ženu, která kráčí do
vedle stojícího letadla
pouze v dlouhé průhledné látce
ověněna šesti poskakujícími dětmi

Cítím Tvůj dech, Tvé vlasy ...
Srpek měsíce polehává na zádech
a pozoruje kometu napíchnutou
na rožni svého světélkujícího závoje
Nevím, proč mi ta kometa připomněla
Betlém, ale francouzské přísloví
praví: "Říci sbohem znamená
i trochu zemřít"

Umírám?
Nebo jen spím s otevřenýma
očima
zoufale nazývají všechny dívky
mezi nebem a zemí-letuškami?
Toto město mě přijalo mlčky
omýváno hnědozelenou řekou
mazalvého bláta a spálené vody
U brány jsem se naposledy nadechl
a vstoupila do mě vůně strachu
Dotkl jsem se posvátné země a
zůstal nehnutě stát
Byl jsem jediný rozkvetlý
v divoce zeleném trávníku
který ti nikdy neukáží
neboť zde se nefotografuje ani v míru
A tady je válka
Ikdyž ji necítíš
I smíšená válka je válka
I malá a vzdálená je odporná
Tak jsme se poprvé setkali
Já a má něžná, smutná Beznaděj

Často jsi říkala:
"Květina to je láska, narození
i pohřeb. Život i smrt"
A já tu teď sedím
u chronicky prázdného stolu
a opřena o sklo vázy dívá se
na mě chryzanténa

Oranžová němohra
A nad mou hlavou pochoduji
ženy zahalené do květin
vzdušné, něžné, křehké
Dívčí preludy
Jako bych je už někde viděl
ILLUSION DU DEJA VU
snažím se vysvětlit lidem
kolem sebe staré indické přísloví:
"Není hanba narodit se chudý,
ale zůstat jím"
Jenže kolem mě je jen plno
nepatrných nejrozkošnějších dětí
nacpaných do zeleného a
všichni naboso v botě
o šest čísel větších
Tak jsme si podruhé pohlédli do
očí
já a má tichá, něžná Beznaděj

Jaké prý mám náboženství
nemohu se přece vydávat za bezvěrce
Mám odpovědět, že věřím
v organickou chemii?
Že můj jediný zákon
je zákon hmoty?
Kýváš ne a vlastně myslíš ano
Je mi smutno, neboť oba
pláčeme pro něco
co poznává jen jeden z nás
Žízním po tobě v tomto
podivném hotelu
po jehož chodbách procházejí
bělavé stíny sluhů rozhánějících
tmu neoddiskutovatelnými rozkazy
zatímco pusté pokoje
se chvějí v namodralém
kontrolním světle

V rozkopané ulici podél hotelu
jsem potkal kočku s ovázanou
nohou, několik lidí a slepic
Hlavní ulici ucpala
policie, vojsko, prapory a
děti
Pověsili na mě milióny kusů
vypraného vlajícího prádla
a mě napadlo, že se zřejmě
účastním nějaké slavnosti
lidé mávají a odhalují své
zčernalé zuby
Občas potkáš obličej zjizvený
neštovicemi
Studenti si čistí dásně nad kaluží
a čtyři smutné ženy
zametají chodník
holýma rukama

Po ulici leze mladá dívka ...
Je nás mnoho, kdo chceme prodávat
Kdo se prodá - přežije
Nadechle jsem se mrazu a
vrátil se zpět
Chodil jsem hodiny a hodiny
po nádvoří tohoto hotelu
všechno je tu stejné
není čeho se zachytit
Chce se mi spát ...
Po nebi proletěla kometa
Měsíc už opět leží na zádech
podoběn tureckému rohlíku
a z černé voňavé noci
skrz mříže probleskuje
nepolapitelná vůně tvých vlasů
Jen na jevišti se
spuštěnou oponou
Hraju ve hře ne nepodobné
tragikomedii
a všechno mi voní tvým dechem
Chci být s tebou a místo toho se
jen potřetí
setkáváme
Já a má malá, něžná Beznaděj

Kapitola II

Znovu jsem dnes vyrazil do
včerejšího města
Do přídělých ulic vykročili
policajti
Aby ne, když včera se tam
nevešli
Dorazil jsem k prázdné budově
místní policie
a dlouho obdivoval
rozkvetlé záhony policejních květin
Napříč ulicí prošla
demonstrace
jednookého skotu
bohužel z té dálky bylo nemožné
rozpoznat, zda jde o demonstraci
levoookých
či pravookých
Uplynula půlhodina a stále
někde konec té
kravské epidemie vyklovaných
očí
Po hodině zírání na stádo
poloslepých krav, ztrácejících se
mezi davy na chodníku
Začal jsem se bát
O svůj vlastní mozek
Po další hodině přehlídky
jednookého skotu jsem
utekl pryč
zakrýváje si levé oko pravou
dlaní
a ulicí zazněl dvojhlasy zpěv
Dělám, že sem nepatřím
šklebím se na lidi
a opisují si stokrát
dokola slova
nedávající smysl
Běžím
S trestaneckou koulí na noze
a policajti se smějí ...
Přeřezal jsem stehy z
ostnatého drátu
a hledal banku
A potom krám nebo bordel
Nakonec jedince
který by vyměnil tvrdé valuty
Marně
Banky nepracují
Kde že je možno vyměnit
si libru?
BLACK MARKET
praví reklama na
čelech uspěchaných lidí
a já bleskově provedl
výměnu
A potom jsme vjeli
do té nejkrásnější zeleně
Zelený ráj - barva naděje

Šťastní jsou ti , kdož nemusí
opovrhovat svou minulostí
A já jsem šťasten ...
Z toho chrámu prý vedou
tajné chodby
do pohádkových svatyn
ale budeš-li se dobře dívat
objevíš na úpatí hor
atomové sklady
Musím se z toho nějak
rozptýlit
a tak chodím na
koupaliště a počítám dětem
jak dlouho vydrží pod vodou
dnes se jich utopilo deset
A pohřební motýl
jim tiše usedl na víčka
"Kdyby Velkoněmecká říše měla
takevou mládež, jako jste vy
musela válku už dávno
prohrát"
Už nemám jen husí kůže
Mám pocit, že mi
naskakuje pštrosí
Nevěřím svým uším
ale oni řvou stále víc
Každou chvíli tu prý padne
na člověka tíha těžší
než balvan
Věřím jim a
oni se nepřestávají chechetat
Někdo ten balvan z legrace
nazval KLAUSTROFobie
a díky jemu
tu NIC a NIKOHO nepoznáváš
V prostoru čtyř stěn
plují alkoholici
a my stojíme v pozoru
Teď - snad bych tě
mohl pohladit
ale mám husí kůže i
na dlaních
Tak snad zítra ...?
Přirovnávám se
k malému dítěti
které s nepředstíraným
úsměvem
sedí s prstíky v čerstvě
zalitém betonu
Drtím mezi zuby prach
a pozoruji
dvanáctileté kurvy
za kasárenskou stěnou
Včera jsem dal
šedivé žebračce data
narození
Tvoje a moje
Dnes mi vrátila
svůj sluneční horoskop
a na jeho zadní straně
jsem objevil náš osud:
"Spravedlnost je slepá srdcem

ale láska je rozumem"
Stýská se mi
Tak strašně ...

Kapitola III

Tisíciletá Velkoněmecká říše
se lekala dvacetiletých nepřátel
a musela je zabít
Ze strachu
Kdo se asi bojí mě
Že tahá mou minulost
ze spodní zásuvky starožitných
kiosků ...?
A jsou mi cizí
jakékoliv špinavosti
Mně přece nepopadá touha
potkat svou pitomou učitelku
Kdosi spravedlivý by nás
měl vzít za ruce a rozsoudit
nás

Třeba tvůj úsměv ...
Usměj se malinko
Jednou ses mě ptala
co nejvíc oživuje láska
Dnes už to vím
Lež
Lež co nejvíc podobná pravdě
Toužebně očekávaná
Milosrdná lež
Opak ledové, rdousící pravdy
Tenkrát jsem to netušil ...
Dnes to vím
a můj strach je o
polovinu větší než tvůj
rád bych ho odložil
a bezstarostně se
ponořil do Tvých
černých vlasů ...
Z mých představ mě
znova vytrhává
zdecibilizovaný řev
ozbrojených postav
a já se jim přesto
musím smát
neboť vnímám
jak pitvorně jim při
tom řvaní
padá horní zubní
protéza na tu spodní ...
Chce se mi za tebou
každý návštěvní den
a mezitím vzpomínám
na ty, kteří se pokusili
pronést své touhy branou

Dopadli špatně
Do věznic Východu
se nesmí nic nosit
Malí se mstí
Velcí se rodí velkodušní
Často jsme papežtější
než sám papež
Kolik církví ještě pošlape
svobodu člověka ...?
Po noční obloze přeběhla
smečka psů
a pobledlá zář měsíce
mě objala místo Tebe
Spi klidně černovlásko
Tuto noc jsem
opět sám ...

MICHAELA AUEROVÁ

básně

xxx

Malátné poledne
v loňské trávě pod řípem
Snění - bdění - uvolnění
Nastavuji rozpálenou tvář slunci
Ještě více
Nastavuji zrcadlo sama sobě
svému nitru
Opatrně a pečlivě nahlížím dovnitř, naslouchám
Uvnitř pokoj, harmonie?
Nebo sladká zemělenost krvácejících,
odcházejících alespoň dočasně z tohoto světa?
Tráva je mrtvá, ale dosud lne k životu
Ryk světských radovánek zůstává v dáli
/ijá jsem někde jinde/
Nebe modravé, vzduch jarní, slunce nás pálí
Kolem mne jen suchá tráva
kde kelímky od piva
a lidi stejný jako já
se válí
Z blízkostá bližních nejbližších
zaznívá nostalgie ve zpěvu kytar a harmonik
Vítr ji nese
Ze světského světa světských,
houpaček a kolotočů
/který je pod námi/
line se kvílivý ryk
Světcí jsou nahoře
Nad námi, za námi
Mimo
Ale i v nás?
Vždyť slyším jejich hlas
Tak jako před léty
hoří mi srdce zas

xxx

Tam nahoře jsme se občerstvili minulostí
Byla tak důvěrně přítomná a obživující
Alarmující, burcující
Díval jsem se ze zhora na zaslíbenou zemi
v mlžném oparu neskutečna
Je to opravdu ona?
Pocítila jsem velmi silně nesmírnost
času bez hranic
My všechno jsme a nejsme nic
Jak jsou mi blízké kameny
Sálá z nich zamlžená historie našeho národa
Jsou skutečnější než ona
Jsou jejími svědky němými
Jedinými důkazy, které jsou viditelné dnes
Vzbuzují důvěru
Že náš národ byl. A že je dobře, že tudy právě šel
Vzbuzují představu o povaze národa
o těžkopádnosti, ale též solidnosti
Vzbuzují radost
Že snad i já patřím sem
Vzbuzují poznání: to je má zem
Vzbuzují naději:
snad nezemřem
Vzbuzují sílu
jít proti všem

xxx

Svatý Jiří a svatý Vojtěchu
dali jste mé vratké duši
zas na chvíli potěchu
Sešla jsem shůry bez spěchu
sem, do vezdejšího pelechu
Světského ráje, trubek kvílení
předávám dál dar smíření
dnes, v den Kristova vzkříšení
Sedám na dosud poklou zem
cítím zas lásku k lidem všem
Už nevadí mi nic
- spěch kolemjdoucích, křik, odpadky civilizace,
alkoholové epizody
Konec distance, Jsem vtažena bezezbytku,
vždyť nejsem jiná, patřím sem.
V pulsujícím chaosu je život
i skrytý řád
Zase mne oslovuje, zase do mne proniká
zase mne ovládá
Temné jazz-rockové rytmy se křížují
Procházejí tělem jako blesk
Spojují tělo se zemí, vzněcují žár
Je to lákavé - nezodpovědně ujíždět
do strhujících pocitů
Jsem jata a unášená pouťovým rejem
Svět se točí
Nárazy vzduchu začínají plamen,
který sílí, roste
Smysly jsou rozjitřeny, vnímám i to,
co není
Toužím s Tebou obletět svět
na zem zpět se nevracet
Omamná závratí, mám se ti poddati?
Mé vyprahlé tělo zasáhl blesk
Hoří už vášně
Vzplane i duše, co tolik touží se vznést?
Možná pak bude hořet věčným lásky plamenem
Možná pak s tělem padne zasypána popelem

xxx

Jak chuchvalce vaty
jak vzdálené světy
oblaka

 v šedé a bílé
valí se, plynou, vrstvy se lisují, překrývají,
trhlíny vznikají
jako průniky do nekonečna
průzory k Pravdě
cesty k Poznání

 /dole na horizontu dvě labutě v rákosí,
voda je kalná/

Nízko nad obzorem fatamorgána
sněžný Tibet mých snů
Před chrámem - ve vznešené nehybnosti
v nehmotné tělesnosti - láma
vznáší se

Bílá holubice vzlétá proti prozářenému nebi

Hebké perutě lehké
zjitřené nitro konejší
Kam nás ponесou

Chmýří v povětří

Jsem prostoupena Tvým duchem
bohatsvím Tvých myšlenek
- zdají se třeba někdy těžké, ale nadnášejí!

Oddušvňují mé tělo
provzdušují a prosvětlují moji duši
rozpínají mé srdce
rozprostraňují se všemi směry

vybráno ze Štětského Almanachu

TOM TAUSCHNER

básně

MEMENTO MORI?

Politoval jsem mrtvolu
Byla napuchlá, fialová do zelena
Strašně páchla a ve své povýšenosti byla
- neuznala mě ani za hodného ^{monutná} jejího ^{mluv} pohledu.

MÁMO!

Konečně, stará celá zoufalá
V bledém měsíčním světle
ušima zastříhala, chrčím zavrňela
bambulka nad zádechkem se zavlnila.

Ani si neuvědomila, co ji to oslepilo
jak se za kolouškem řítila.

Potvora svinská, co tu dělá!
ulevil si, když srnu tiše odtáhl do křoví
ve škarpe
a ani si nevšiml
dvou plačících malých světýlek,
jak usilovně přemýšlel, kde sežene nový blatník
/nebo snad svědomí?/.
- asi ne, pospíchal na pohřeb své matky -

DOBŘÁ DUŠE

Pekochal se pohledem na motýla
Polaskal se s kotětem
Ukázal berušce, kde je sluníčko
A pak šel - a zabil si na nedělní oběd
vlastního králíka

I KÁMEN CÍTÍ

Rozumněl sis kameny
studenými, bičovanými větrem a deštěm,
drobícími se kameny,
hozenými napospas.

Rozumněl kamenům
těm temným, vlhkým kamenům,
co byly necitelný,
ale plakaly závistí,
že existuje ještě něco
těžšího.

vybráno ze Štětského Almanachu

MARTIN SOŠKA

básně

KONCERT

Některí předsedatelé nemají
rádi publikum.
Mají na to právo,
já to taky nemám rád.
Někdy sem chodí i chlapi
v zeleném,
nic proti nim,
ale neumějí
se bavit!

dr. Zelí

MĚL JSEM RÁD SVÝHO BRÁCHU

Tvrdě jsem zapřel svého bráchu
když pro něj přišli policajti
neměl jsem je rád a tak jsem ho zapřel
Hrabal se chudák celý život v hlíně
kradl židům zlatý zuby
měl tvrděj život i tvrděj chleba
Opravdu jsem ho měl rád
měl zkažený zuby a ti mrtvý židi
je měli zlatý
To neměl rád
Říkali mu Špína a nosil dlouhej vous
byl srandovní - neměl vlasy
ale měl zkažený zuby a vykrádal hroby
Měl jsem rád svého bráchu
ale nesnáším lidi co do něčeho rejpu
Chtěl si vobrátit hlavu - to byl jeho sen
Měl jsem rád svého bráchu!

444

Schrabuju seschlý listí
a to na podzim, když padá
občas mu pomůžu a z žebříku
ho trhám

Natírám trávník na zeleno
a kola aut krémem na boty
a hlavu si meu zeleným šampónem
abych to pochopil

Jsem zajatcem hrstky bláznů
která hejbá společnost, jak červi
zkaženým masem

A s tupou kudlou za pasem
a/ čapkou nakřivo ala Jenda Nálepka
hrdině bráním tlustý břicha

Jsem patrně v pakárně,
ale slovník naučný hovoří o vojně

vybráno ze štěstského Almanachu

KULHAS

básně

PÁJKA

Konečně mám zas do čeho koukat
Má stará zakoupila kredenc
Je celej z plechu jak její huba
A koukám, že má taky dvířka, jako moje stará
- ta má dvířka bez zámku
Prásk! Prásk!... Už na mě zase štěká
jejda a plechovej kredenc si taky přidal
To je teda hodnej. To mám za to, že je nerez
když se zrovna nenamočí.
Asi si uddělám svářečský zkoušky a zacpu jim huby!

HRBATÝ KOLENA

Tvá bábi si stěžuje na hrbatá kolena!
Každej si hernajs na něco stěžuje!
A na co si budu stěžovat já?
Asi na hrbatý kolena, ajko moje bábi.
Ta si na ně taky stěžuje.
Všechny nás tlačej, jak černá mūra nad sluncem.

SPIZDIL JSEM TVOJÍ PODOBENKU

Spizdil jsem tvojí podobenku
Cha, spizdil jsem tvojí podobenku
Spizdil jsem tvojí podobenku
Spizdil jsem tvojí podobenku?
Spizdil jsem tvojí podobenku!
Ach bože, já hlupák spizdil tvojí podobenku.

MOZOL

Jseš nájemníkem vlastních duchaplností.
Máš na rukou mozol, kde se tu vzal?
To bude dědičný, řekl doktor spokojeně.
Děda pracoval u lopaty a tady to je.
Krucí co s tím mozolem, vždyť vyřadám
jak blbej dělník!

- 20 -
LUDEK MARKS BUKOVSKI

vybráno ze sbírky

P O D Z E M N Í P R A M E N Y

ZAČÁTEK KONCE

Konec se směje začátku
začátek pláče nad koncem
navléká na krk oprátku
nechce být dále zoufalcem

Upřímnou soustrast přijímá
děťátko zrovna zrozené
co bude dál nezajímá
róbě to začátkem zrazené

Píchá si do žil pervitín
aby mu bylo dobře
tohle je tráva a tohle blín
nevadí že brzy zemře

A je to všechno v prdeli
já nejsem sprostěj jsem jen král
co se od lidu oddělí
a sám potáhne v pustou dál

Nikdy by jsem se nenádál
že se Čech v těsto promění
nikdy by jsem se nehádal
jediná smrt mě odmění

Konec se směje začátku
začátek pláče nad koncem
a všechno spěje k úpadku
na zdraví všech
jsem opilcem

SONET

Můj život je mé rekviem
jedno velké martyrium
od zrození vidím v něm
neúnosné delírium

Snad povznesu se nad sféry
lidské lásky nenávisti
v láskách vidím chiméry
v nenávisti vy mé kosti

Brzy slunko spatříte
a na věky prokleté
budete mě svrbět v hrobce

A mé srdce ubité
hrobní deskou zakryté
vše - jenom žít již nechce

ŘÍKANKA

Jsem stoicismu přísny král
jsem nihilismu šotek
já dekadentní písně hrál
do titanismu utek

Aristokrat jsem po předcích
které ani neznám
psychopatem v palácích
kážu volnost v oblacích
a kálhoty nemám

BROUMOVSKÝ KLÁŠTER

Probodlé Slunce krví zlatou
kreslí své kříže po starých zdech
varhany staré s písní svatou
dozněly dávno vychladl dech

Zmrazeny v éter nářky světic
jeptišek péče vyhnána jest
nad hrobem svatým svítí měsíc
klášterní klenbu ochotem nést

Cítíme víru cítíme lásku
cítíme napětí pod freskou starou
zmíráme v úderu mocného blesku

A sami mrtví s pohřební károu
řvem písně kostelní On je nablízku
nikdo z nás neklekl pod svatou horou

RONDEL

Lásky mé na ruby nenávisť v zajetí
namísto polibku pěst vzduchem letí
proklínám horké dny vašeho století
špinavé nevěstky rodicí děti

Proklínám největší dělohy století
ve kterých počestná hrdost se ztratí
hlubina rozkroku zvyšuje napětí
namísto polibku pěst vzduchem letí

Leckterý otrokář změnil se vzepětí
v otroka polapen do vašich sítí
hladová silfida dala se do vytí
chiméry ohavné je mi z vás k zeblití
namísto polibku pěst vzduchem letí

PŮDZEMNÍ PRAMENY

Podzemní prameny řečiště lůzy
hrdosti zlomené horké jste slzy
v rozpadlých sklepeních chci srdce skrýt
z vás musím pít

Omamná vichřice nadvlády smetla
do vašich koryt i poslední světla
za nimi musí mé svědomí jít
z vás musím pít

Před branou pekelnou leželo tělo
týrané nicotou o pomstě snilo
můžete nenávidět z duše mé smýt?
z vás musím pít

Podzemní prameny pláče jsou něhy
ty vaše vyhaslé tlející břehy
pohlédnout k oblakům umrlou tváří?
Místo hvězd na nebi pavouci září!
Ve vašich hlubinách já musím hnit
z vás musím pít

POHYBY

Stín mračen rozlil své hormony po lukách
stín klepe na vrata živého strachu
harpije zobáky bubnují na poplach
z ptačích hnízd zvedla se oblaka prachu

Možná že hnál mě hlad bezhlavě po stopách
nemocné krve a nemocných duchů
oči mé shořely v srdečních komorách
stín klepe na vrata živého strachu

Smrti i zrození stál jsem vždy nadosah
žiju a zároveň zetlívám v mechu
nachevé paprsky rozlívám po horách
miluji ženy jež trouchnivé na mářích
klapaly na vrata živého strachu

SONET PRO RADOST

Černý povlak hnisu
pokryl oblohu
celej život v děsu
strávit nemohu

Páchnoucí kouř těla
stoupá z kremace
takhle jsi to chtěla
degenerace

Té naší
nynější
civilizace

Buď jak buď
mám já chuť
skočit do pece!

8.12.1984

KAMPA

Tma sype do očí seménka spánku
ušinej racku lóžem tvým Vltava
padají hvězdičky z božího stánku
probud se - vzhlédni! Blíží se poprava

Karlův most ozářen plameny svící
pozor dej racku! Psi jedou divocí
zahnat dav jež hesly probouzí spící
již první stanou před soudní stolicí

Vznáší se nad davem hladový ravek
o= kousky chleba zástupy okrádá
na ruce otěže - na racka klacek!

Svobodný projev smrti je návnada
racka psi trhají dav zbitý všecek
v okevech křičím - ať žije svoboda!

JIRÍ KÁMEN

vybráno ze sbírky

V Ý T A H D O N E B E

VÝTAH DO NEBE

Zdálo se mi
že jsem se zazelenal jako tráva
že pod kůží mám chlorofyl
že vyhlížím práškovací letadlo
Probudila mne
vůně pryskyřice
poražených borovic
vylétla z lesa
tiše jako Rogallovo křídlo
tiskla se do hejna
aby zmodrala
a propadla se do nebe
My se propadáme do země
výťah do nebe
je pro nás mimo provoz
/přelidněné nebe
by nebylo tak krásně modré/
Vůně pryskyřice
promodrávala nad šípem
mít tak prak
a baňku s línem
ptal jsem se
proč kácím borovice
když v jejich kmeni
nehledám lastury
vyschlých moří
Ptal jsem se
proč rozbíjím kameny
když v nich nehledám
křídla motýla
který v kameni spí
/i otázky neuhávají
na těle spáleniny
Prometeus přinesl oheň a dotazníky/
Na kopretinu
ukápla moje ochotnická slza
z pylu rozkvetlé trávy
jsem dostal sennou rýmu
kolem mě projížděl rozvrzaný výťah
do nebe
liftboj na mě pokřikoval
po svých po svých
Na oblohu se jako obtisk
přilepilo káně
šel jsem domů
nemohu ty svoje řeči
už poslouchat

ČAS SLUNCE

Bylo pravé poledne
jako v kině
z modré tětiny oblohy
padalo vyzvánění
slunečních hodin
z jícnu staré prachovny
se vystřelovali holubi
Tikání paprsků a stínů
uspávalo
Světlo stín světlo stín
více toho stínu
Petře Parléri
gotický kostel
tikal jako pomínutý
školní výprava
si prohlížela striptýz
svatého Bartoloměje
Myšlnka Theatre de la Cruaute
je stará jako první hřích
uškříbl se Petr Brandl
Dívky
bez spodního prádla
se nechaly špípat
slunečními ručičkami
a vůbec se nečervenaly
Zpocením cikání
se předsa kostelem
chystali na cestu
kolem světa
Mezi ptáky
vlétli asfaltoví holubi
kulky se odrážely
od modré trampolíny oblohy
holubi připažili
a řítili se k zemi
Třeba nám naroste padák

ČÁRA ŽIVOTA

Z oken vytékala
cikánčina prsa
přepadla z oken
jako vodopád
který už nemá sílu
dosáhnout na zem
Elektrárenský komín
za domkem
napichoval ohlehu
/k zemi se snášela
šustění křídel oblouhy/
Rozšiřujeme svou sbírku
o nebeský skansen
Cikánka mi hádala
z ruky
tvoje ruce
jsou zrcadlo
do kterého se nikdo nedívá
Tvoje kůže
jsou rukavice
a pod nimi je prázdno
Narodil ses?
Vytetovala mi na dlaň
čáru života
začátek a konec
narození a smrt
zítra mi vytetuje zbytek života
Na noc
jí prsa vyrostla do země
Modré žíly se vydaly hledat
studnu

NOCTURNO /1/

Svlékli jsme se do naha
aby bylo světlo
hladili si srdce
/obě komory/
abychom si mohli nahmatat
i za rok
plavali jsme v rybníku
na okraji Prahy
/jako dvě mušky
v černém oku koně/
který běží vyhrát závod
Na továrně
vybuchoval neón
červený jako vlčí mák
v zeleném ovsu
Kdybych byl van Gogh
namaloval bych
jí
a červený neón
a byl bych v týdeníku
Utekla domů
/doma na ni čekal
manžel a dvě děti/
stačila ještě zapálit
doutnák
abych vybuchl
soukromně
sám pro sebe
ve tmě jsem zaboudil
na světlo
i na válku
musí být dva
Na továrně vybuchoval
neón
ve tvaru jejího srdce
hladil jsem si na prsou košili
a hnatal čas

MODRÉ Z NEBE

Na Ceasarově kašně
stála dívka
v modrém kousku vody
bylo celé nebe
v objetí kamenů
plavalo jako medůza
dívka nabrala vodu do dlaní
Dávám ti modré z nebe
oči ruce vlasy
jsem studna modré oblohy
mokrý vlasy se jí přilepily na stehna
Prsa se posunula dopředu
Bude pršet
volaly prodavačky
modrý kousek oblohy
se utopil v kameni
rozlomila ho
červená žíla blesku
dívka zřítelově chladem
Přišel jsi pozdě
neznám tě

MAZAL

básně

82. ŘÍJEN XX. STOLETÍ

Zhltnu první hořkou cigaretu
a šálek přeslazené kávy
- nutná raní dávka jedu pro vytržení ze sna o pubertě světa
Pak se zašněruju do džínů a kecek
/na pravý straně mi odstávají vlasy/
Znovu se radši zahltím kouřem
V hlavě mi tluče bubeníček tluče na buben...
Strachu a myšlenkám ze včerejšího večera se nechce pryč
Odcházejí pomalu a ztěžka
jako dívka po promilované noci
a přeci elegantně
se houpaje v bocích
...Dostate se dne tam v tolik hodin a hlavně: buďte hrdý že může
/chtěl bych jim říct že mi taky můžou.../
...Vždyť já nejsem zvyklej nosit něco na hlavě...
Otvírám okno a pouštím dovnitř blues prvořijnové ulice
včera tu nebyla ani noha když jsme se dívali na sluníčka hvězd
a studánky rozsvícených oken činžáku naproti
Až přežijeme dvě zimy
dvě léta
nech mi tužkou na obočí načmáraný ve schránce
nebo křídou na chodníku vzkaz
...Přijď dne tam v tolik...

DOPISY, KTERÉ JSEM NEODESLAL

Pod tíhou betonu, železa a bezmocnosti
mezi výkřiky módy, zoufalství a racků
utíkám před sebou samým a před tebou
hledající tebe
i sebe sama
Prstama rozbolavělýma od strun a zhnědlýma kouřem
bloudím po čistém listu nepopsaného dopisu pro tebe
Dopisu do časů budoucích
položeného na stole
jež má podložené všechny čtyři nohy
tisíci počmáranými listy obrácenými
písmenkama k zemi
Přejeme všem vojákům pevné zdraví a dlouhé časy příští
a já opilý z blues JK, ohnutý přes pendrek poezie Mr.S
se u stěny třesu strachy ze samoty
mezi lidma
Pod tíhou kouře, stárnutí po minutách a nutností ducha
se bojím vzít tužku a psát
/z čeho mám strach? - z toho že lidé vynalezli gumu
a já všechny svoje listy před odesláním
podrobuju přísné cenzúře/

BLUES NA FLAŽOLETECH

Město na mě dýchalo pachem staré omítky
a nových asfaltových silnic spadajícího listí
co se potí dechem luceren a ranní mlhou
Kužely světla lamp mrznou a tříští se na kousíčky
ledových sluncí u mých nohou
/Když stojíš pod lamou není vidět na nebe natož na hvězdy/
a tak mi nezbyvá než se spokojit s těmi
po kterých šlapu
Nervozně pošukávám za jeden paprsek který ne a ne zmrznout
a rozbít se o dlažbu
Zalézá mi do futrálu s kytarou
rozeznívá ji na flažoletech a zkouší si svoje blues
Přeraším mu stínem ruky pupeční šňůru co vede od matky lucerny
a on konečně slabě cinkne o chodník
Nechtělně tak rozezní ty tisíce jinovatkových sluníček
který teď to jeho nazkoušený blues vykřičí do toho šedého města
s nudnými a hluchými ulicema
...hluchými ulicema...
Jak sakra můžou bejt tak hluchý když jim to tak ladí
A tak jsem na to přišel...
Nejsou hluchý Jen se přetvářejou
Zkouší co vydržím
aby se mi začli škodolibě smát
až začnu nadávat
A tak koukám do země
/Na nebe nedohlídnu protože stojím pod lampou/
s rukama v kapsách čekám na první ranní autobus
V hlavě mi ještě doznívají poslední akordy
toho zvláštního blues
na flažoletech
co dneska prvně
jenom pro mě hrála listopadová
ulice

PSACÍ STŮL

První zásuvka je ještě plná tvojí lásky
v druhý se krčí

zbytek plánů a ideálů -

- až tam vzadu v rohu

aby při první příležitosti i ony

vzaly roha

ve třetí jsou zavřeny sny mého klukovského štěstí
/ty jako snad jediný nikdy nezhodím a samy nikdy nezárhnou/
čtvrtá zásuvka je prázdná -

ta čeká

až do ní zastrkám všechno

co se mi v životě nepovedlo

ale nějak se mi do toho nechce

na to konečný účtování

je ještě

příliš

času

VÁNOČNÍ

Kouzelník mráz stáhl teď roletu na okně
kde laser mého dechu vyoperuje za minutu díru do světa
nemocného sněhovejma penízkama

Vánoční stromek už voní svíčkama
a divně krásný čas stojí před vrátkama
Myslím teď na tátu jakpak ho zdobí
a taky na mámu jak jablko rozkrojí

V latoru skořápka se svíčkou řekne ti
co pro nás přichystal další rok století
A roky letí jak koně splašený
každý z nás prý je sám a přitom sám není

Jen kamelot ve směšně velkém zimníku
v průčelí špinavého domu
vzpomíná na horečku tvého těla

pod nahýma

prstama stromů

a šlehy tvých zimou popraskaných

rtů

PETR KREIBICH Ústí

vybráno ze sbírky

S E V E R

VIDĚL JSEM KONĚ PŘICHÁZET

Viděl jsem koně přicházet
po dvou jako lidé
viděl jsem u jejich tlam
mořský příboj
který večer
umíral
na seschlých březích
hnědouhelných dolů
Na Větruši zase táhly bandy rozesmátých románů
volit nového barona
Monarcha s houslemi v podpaží
kouřil dolu na město
své ďábelsky černé oči
Šli jsme podél Labe
a ve vzduchu bylo cítit
jaro - ponořené v martiny
Viděl jsem koně přicházet
byl jsem malý kluk
a už jsem dokázal
tohle město
na chvíli
ve svých snech
opouštět

LOUČENÍ

Léto přezrálé jak vinné hrozny
na nebi malíř
upil z palety černou kávu
Ze skály dolů
padaly vodopády vzdechů
to ovce sní
a mě je zima
Z lesa vane rum
který jsem vypil v hájovně
při smutném loučení
co čas neodnes
výr se na to koukal
a nic neřek

ROBEČ

Na arkýři
dvě štiky
v tichém rozhovoru
o víře katolíků
Den s nocí se líbá
a andělé nad kostelní věží
kropí mrtvou zříceninou
potem ukřivděných lidí
Podél zahrad cesty
nesou ve svých kalužích
stopy kroků- ovcí
jenž v těchto zdech
svá těla k spánku ukládaly
Ve skřepě oltář
a po studeném kameni stéká
horký vosk
Zbylo trochu sena
asi jen mě pro radost

POD NEBÍČKEM MĚSTO

Do Nebíčka k Pánu Bohu
na drink
a poslechnout si trochu hudby
dlouhovlasý Svatý vyblil pravdu
a z té výšky
jen střechy děčínských domů
Po Labi
zvednuté kotvy a
labutě
brázdí olejové skvrny
které plavou na hladině
jak nadmutý utopenci
Na nábrežích
do krve sedřené chodníky
a jen déšť zůstane jejich přítelem
Do našich hlav prší
smrt nečeká na pěkné počasí
Ikebana na mém stole
a já si představuji Japonsko
V doutnajícím náručí
se mračí prošedivělý den
a v tom dni
kdy se kostely potáhly černým flórem
při zvonech
které nezvonily
umřel

BANÁLNÍ PŘÍBĚH

Osedlaný vítr
se opíral do oken
nočního vlaku
Klokot kol
a spící lidí
schovaný pod kabáty
V dálce blikaj světla dolů a elektráren
Nedávno
nám sebrali dům a pozemek
že stojí na uhlí
a uhlí společnost potřebuje
Co potřeboval můj děda
nikdo nevěděl a ani se neptal
Našli ho oběšeného
a rýpadla zatnula své drápy
do dědových záhonů
Dívám se na hvězdy
na potlučeným nebi
už nechci na měsíc
mě stačí to
co je tady

TEN BLONĎÁK

Ten blondák s křivým nosem
chodí za školu
kouřit
společně s chemičkou
Viděli jsme je z daleka
dávali signály
opuštěný v pamorámě hor
Ten blondák
měl pihy jak dvacetník
a tátu na šachtě
zavaleného
tuny uhlí
Ten blondák
teď chodí za školu
pít
a samozřejmě
kouřit
společně s chemičkou

CESTUJÍCÍ

Stojím na opuštěném nástupišti
V zmrzlém ránu
sleduji děti zahalené
ve smogovém hávu
Komíny chrlí civilizační úsilí
- chtějí nás dostat -
Vlak přijíždí
z černého pozadí
mlha zhoustla na smetanu
sleduji koncová světla
utopen v smradu